

разбрано. Учителитъ не могатъ да се нахвалятъ съ него.

Пиеронъ се спрѣ. Въ очитѣ му пакъ мина сѣнка отъ съмнение. Той слабо вѣрваше, че всичко така добръ може да излѣзе. Господарѣтъ сега се разчувствува; но ще си отиде и ще забрави.

— А сега, господарю, какво ще кажете, можемъ ли да пренесемъ вашето момче въ каретата така, както си спи? То нѣма да се събуди. Нали виждате, какъ дълбоко и дветѣ сж заспали? Вие, разбира се, искате по-скоро да го заведете у васъ си. Тамъ е по-добре. Само почакайте, по напредъ да го обуюмъ.

Годфруа, като следѣше движенията на Пиерона, забеляза двата чифта обувки сложени край огнището. Тънкитѣ чипички на Раула се отличаваха отъ грубитѣ чизми на момчето на зеленчукопродавача. И въ еднитѣ и въ другитѣ се виждаше по единъ палячо и по една торбичка бонбони.

— Не гледайте, господарю, — каза Пиеронъ съ известно стѣснение. — Моето момче преди да си легнатъ, нареди и двата чифта обувки при огнището. Нали сж деца — и тѣ мислятъ, че коледната нощъ ще имъ донесе подаръци. Затова на връщане отъ пристава и азъ купихъ тия дреболии за дветѣ деца. Мислѣхъ, може и да не дойдатъ за господарското дете. А какъ може то да се остави безъ подаръкъ за утрешния день. . .

Годфруа се просълзи, като слушаше думитѣ на тоя добъръ човѣкъ. И въ тая минута той се сѣти, излѣзе навънъ и бързо донесе много играчки, които все още стоеха въ каретата, откакъ ги бѣ купилъ. Той нареди всичкитѣ тия хубави нѣща покрай двата чифта обувки. После стисна ржката на Пиерона,